

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1896 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διευθυντής **Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ** ἰδιοκτῆτης

ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΩΝ Κ.Κ.

ΑΜΠΕΛΑ ΤΙΜ., ΔΕΙΩΤΟΥ Π., ΒΑΛΛΑΒΑΝΗ ΙΩΑΚΕΙΜ, ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ Δ.,

ΒΕΡΓΟΥ Β., ΒΟΥΡΒΑΧΗ Γ., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ., ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ.,

ΔΙΑΔΕΙΣΜΑ Κ., ΔΡΑΓΑΤΣΗ ΙΑΚΩΒΟΥ., ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΥ Γ.,

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ Δ., ΚΑΒΑΣΙΑ ΙΩ.,

ΜΩΡΑΙΤΙΝΗ ΤΙΜ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Π.,

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΧΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ ΗΛΙΑ, ΠΕΤΡΩΦ ΙΩΑΝ.,

ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΖΑΧ., ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ Θ., ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

κ. κ. ΓΑΛΑΝΗ Δ., ΣΙΓΑΛΑ Μ., ΜΑΝΤΖΑΚΟΥ Σ., ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΥ Π.,

ΠΑΣΧΑΛΗ ΣΠΥΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ Δ., καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΗ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 3, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ γρ. χρ. 3, ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλ. ἀργ. 3

Εἰς τοὺς φροντίζοντας πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν δωροῦνται διάφορα δῶρα.

Ἐκάστη συνδρομὴ ἀρχομένη τὴν 1ην Ἰανουαρίου λήγει τὴν 30 Δεβρίου ἐκάστου ἔτους.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ»,

11— Ὀδὸς Ἀδριατοῦ, μετὰξὺ φαρμακείου «Ἐλαφοσ» καὶ Παλ. ἀγορᾶς 11

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀντιπροσωπεύσωσιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῷ ἐξωτερικῷ τὸ «**Παιδικὸν Φύλλον**» ἀπευθυνθήτωσαν πρὸς τὴν Διευθυντὴν αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας.

ΤΟ ΚΥΡΙΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΜΑΣ

Ἐξακολουθοῦντες τὴν δημοσίευσιν ἄρθρων περὶ τοῦ σπουδαιωτάτου ζητήματος τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων, διὰ τὸ ὅποιον πλεῖστοι τῶν παρ' ἡμῖν γονέων καὶ κηδεμόνων ἐσπευσαν νὰ συγχαρῶσι τὴν διευθύναν, παραθέτομεν σήμερον σημειώσεις περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδῶν ἐν Σπάρτῃ, ἐπιφυλασσόμενοι εἰς ἐπόμενα φύλλα νὰ δημοσιεύσωμεν τὰς γνώμας πλείστων παιδαγωγῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν καὶ τῆ ξένη περὶ τοῦ σπουδαιωτάτου τούτου ζητήματος.

Ὡς μέγιστον συμφέρον τῆς Σπάρτης ἐθεώρησεν ὁ Λυκούργος νὰ γεννῶνται ἐν Σπάρτῃ παῖδες ὑγιεῖς καὶ ν' ἀνατρέφονται καταλλήλως, διὰ νὰ γίνωνται γενναῖοι στρατιῶται. Διὰ τοῦτο τὰ νεογέννητα παιδιὰ ἐφέροντο ἐνώπιον τῶν γερόντων· οἱ δὲ γέροντες, ἐὰν μὲν εὔρισκον αὐτὰ μὲ σωματικὰς ἁλλεΐψεις, τὰ ἐρριπτον εἰς κρημνῶδη τόπον τοῦ Ταυγέτου, ἐὰν δὲ εὔρισκον αὐτὰ ὑγιᾶ καὶ εὐρωστα τὰ ἐδίδον εἰς τοὺς γονεῖς τῶν. Οἱ γονεῖς ἀνέτρεφον αὐτὰ μέχρι τοῦ ἐβδόμου ἔτους, ἔπειτα δὲ τὰ παρέδιδον εἰς τὴν πολιτείαν, ἢ ὁποία ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν.

Οἱ παῖδες ἐν Σπάρτῃ δὲν ἐμάνθανον πολλὰ γράμματα, ἐδίδασκοντο ὅμως ν' ἀγαπῶσι τὴν Πατρίδα, νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς νόμους, νὰ σέβωνται τοὺς γέροντας καὶ νὰ ἐγειρῶνται ἐκ τῆς θέσεώς τῶν, ὅτε γέρων τις διήρχετο πλησίον τῶν.

Ἐνώπιον τῶν γερόντων οὐδέποτε οἱ παῖδες ὠμίλουν, εἴμῃ ἐὰν ἠρωτῶντο Ἄλλὰ καὶ ἐρωτῶμενοι ὠφείλουν ν' ἀποκρίνωνται συνετῶς καὶ συντόμως· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ σύντομος ἀπόκρισις **λακωνισμός**. Ἀνετρέφοντο δὲ μετὰ μεγίστης σκληραγωγίας καὶ συνειθίζον νὰ ὑποφέρωσι πείναν, δίψαν, ψῦχος, καύσωνα καὶ κόπους. Ἐβάδιζον ἀνυπόδουτοι, ἐφόρουν τὸ αὐτὸ ἐνδύμα καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ κατὰ τὸ θέρος, ἐκοιμῶντο ἐπὶ στρωμάτων ἐκ καλάμων, ἐλούοντο τακτικῶς εἰς τὸν Εὐρώταν καὶ καθ' ἐκάστην ἐγυμνάζοντο εἰς τὸν **δρόμον**, τὴν **δισκοβολίαν**, τὸ **ἄλμα**, τὴν **πάλην** καὶ τὸ **ἀκόντιον**. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἀνετρέφοντο καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλόπαιδες.

Ἄλλὰ διὰ τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου καὶ αὐταὶ αἱ Σπαρτιάτιδες ἀνετρέφοντο ἀνδρικῶς. Ἐγυμνάζοντο δηλαδὴ εἰς τὰς αὐτὰς ἀσκήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐγυμνάζοντο οἱ παῖδες, καὶ ἐμάνθανον ν' ἀντέχωσιν εἰς τοὺς κόπους καὶ τὰς κακουχίας. Ἐνεκα τῆς τοιαύτης ἀνατροφῆς ἐγίνοντο γενναῖαι καὶ ἐθυσίαζον τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἡ Σπαρτιάτις δίδουσα εἰς τὸν υἱὸν τῆς τὴν ἀσπίδα ἔλεγεν **Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς**, ἥτοι εἴη ταύτην νὰ φέρῃς νικητῆς ἢ ἐπὶ ταύτης νὰ σὲ φέρωσι πεσόντα ὑπὲρ πατρίδος».

Ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων ἐν Σπάρτῃ ἦτις τοσοῦτον ἔδοξε τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα παρέδωκαν οἱ αἰῶνες εἰς τὰ ἔθνη.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ἩΛΙΟΥ,

Β'.

Ἐξύπνησα πρῶι ὅπως πάντοτε καὶ ἀπέστειλα τὰς ἀκτῖνας μου εἰς τὸν κόσμον. Ἄλλαι ἀπεξήραναν ἀπὸ τὸ κλειστὸ ἀκόμη μπουμποῦκι τὴν δρόσον τῆς νυκτός, καὶ τὸ εὐμορφο τριανταφυλλάκι ἤρχισε ν' ἀνοίγῃ δειλὰ δειλὰ τὰ φύλλα του καὶ νὰ χύνη τὸ ἄρωμά του τὸ ὅποιον ἔστειλεν ὡς εὐχαριστίαν εἰς τὰς ἀκτῖνας μου ὅποιαί τὸ ἐθώπευον τόσον εὐεργετικῶς, ἄλλαι ἐσπευσαν νὰ ἐξυπνήσουν τὴν κοιθωμένην θάλασσαν καὶ νὰ τὴν χρωματίσουν τόσον εὐμορφα τὴν γαλανὴν μας λασσαν εἰς τὴν ὁποίαν λούομαι καθ' ἐκάστην νύκτα καὶ ἀνατέλλω τὴν ἐπομένην τόσον λαμπρῶς. Ἄλλαι ἐσπευσαν νὰ εἰσέλθουν εἰς σκοτεινὴν καὶ κάθυγον φυλὰ κὴν ὅπου σήπονται ἀτυχεῖς φυλακισμένοι εὐρίσκοντες εἰς τὰς θωπέας μου τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἐλπίδα, ἄλλαι νὰ θερμάνουν τὴν γῆν διὰ νὰ ἀναδῶσῃ τοὺς καρπούς της καὶ ἄλλαι τέλος εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, πάντοτε πρόθυμοι, πάντοτε εὐεργετικάι.

Μία ἀκτίς μου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κίμωνος τὸν ὅποιον εὗρεν ἀκόμη κοιμώμενον εἰς τὸ μαλακὸ του κρεββατάκι.

Τὸν ἐθώπευσε σιγὰ σιγὰ ὡς νὰ τῷ ἔλεγε αὐτοῦ πλεόν Κίμων, εἶναι ἡ ὥρα τῆς μελέτης σου· ἀλλ' ἐπειδὴ, ὁ Κίμων ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸν ἠναγκάσθη ἡ ἀκτίς μου νὰ γείνη ὀλίγον κακὴ καὶ νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν Κίμωνα νὰ ἐγειρθῇ θυμωμένος ἀπὸ τὸ μαλακὸ του κρεββατί.

— Μαρία, Μαρία δὲν σοῦ εἶπα νὰ κλείης καλὰ τὰ παράθυρα; Νὰ τόρα μου εἴψῃεν ὁ ἥλιος τὸ κεφάλι!

— Μὰ εἶναι ὁκτῶ ἡ ὥρα κύριε, ἐφέλλισεν ἡ πτωχὴ ὑπηρετρία. Ἡ μυχὰ σου μὲ εἶπε νὰ σὲ ἐξυπνήσω προτίτερα ἀκόμη.

Ἡ ἀκτίς μου τὰ ἤκουε ὅλα χωρὶς νὰ ἠμιλῇ.

Τέλος ὁ Κίμων ἀφοῦ ἠρρόφησε τὸ γάλα του πολὺ βιαστικός, ἐπῆρε τὰ βιβλία του ὅπως τὰ εἶχε ἀρῆσει τὴν προηγουμένην καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ σχολεῖον του. Εἰς τὸν δρόμον ἐκτύπησεν ἕνα πτωχὸ γέροντα σκυλὶ τὸ ὅποιον τρέμον ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ τὰ γηρατεῖα εἶχεν ἐξαπλωθῆ εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἔδου καὶ ἰθερμαίνετο ἀπὸ τὰς πρωϊνὰς ἀκτῖνας μου, ἐφόρευε μὲ τὸ ἐλαστικὸν τὸ ὅποιον ἔφερε πάντοτε μαζὴ του ἕνα σπουργιτάκι μικρὸ διὰ τὸ ὅποιον ἐκλαυταν πολὺ πικρὰ οἱ ἀτυχεῖς γονεῖς του, περιέπαιξε ἕνα γέροντα χωλὸν τὸν ὅποιον συνήνησε εἰς τὸν δρόμον, ἔθραυσε ἕνα δεινὸν χωρὶς καμῖαν ἀφορμὴν, ἐκτύπησεν ἕνα κάσενθ συμμαθητὴν του καὶ ἐνέπαιξεν τὸν γέροντα ἐπιστάτην τοῦ λυκείου.

Τέλος εἰσῆλθεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ ἀκτίς μου τὸν παρηκολούθει πάντοτε.

Κίμων Γραφεΐδης, ἐφώνησεν ὁ διδάσκαλος τὸ μάθημά σου.

Ὁ Κίμων ἠγέρθη, ἐμουρμούρισε κάτι τι μέσα εἰς τὰ χεῖλη του, ἤνοιξε τὸ βιβλίον του ἀλλὰ δὲν κατορθῶναι ν' ἀρθρώσῃ λίξιν.

— Ἀμελέστατε, ἐπέλαθεν ὁ διδάσκαλος, ἀπρόθυμε, κακί. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἦσαι εἰς τὰ μαθήματά σου ἔτοιμος ἀφοῦ ἐξυπνήσῃς εἰς τὰς ὁκτῶ τὸ πρῶν καὶ πάλιν διὰ νὰ κτυπήσῃς κανένα σκυλὶ, νὰ φονεύσῃς κανένα πουλάκι, νὰ περιπαίξῃς κανένα γέροντα, νὰ θραύτῃς κανέν δένδρον, νὰ ἐμπαιξῃς κανένα χωλὸν ἢ νὰ κτυπήσῃς κανένα συμμαθητὴν σου;

Ὁ διδάσκαλος τὰ εἶχε μάθη ὅλα διότι τίποτε γινόμενον ὑπὸ τὰς ὄψεις μου δὲν δύναται νὰ μείνῃ μυστικόν!

— Κάθησε εἰς τὴν θέσιν σου. ἐξηκολούθησεν ὁ διδάσκαλος καὶ τὴν μεσημέριαν πρὸς τιμωρίαν σου θὰ μείνης νῆστις εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁ Κίμων ἤρχισε νὰ κλαίῃ· τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα προκαλοῦν αἱ παρατηρήσεις τῶν μεγαλειτέρων εἰς ἓνα παιδί εἶναι δεῖγμα παρήγορον· σημαίνουν μεταμέλειαν ψυχῆς εὐγενούς τὴν ὁποῖαν ὅμως κανεὶς δὲν ἐφρόντισε νὰ διαπλάσῃ καταλλήλως.

Καὶ τοιαύτην ψυχὴν εἶχεν ὁ Κίμων.

Ἡ ἀκτίς μου ἐλυπήθη τὴν θέσιν τοῦ μικροῦ καὶ ἔσπευσε νὰ κρυβῆ μέσα εἰς τὰ σύννεφα, μίαν ὅμως ἄλλη ἀκτίς τῆς δειλῆς ἐπιστρέφουσα τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ εἶπεν ὅτι μόλις ἔφθασεν ὁ Κίμων εἰς τὸ σπῆτι του, ἔσπευσε νὰ παραγγείλῃ εἰς τὴν ὑπηρετρίαν του ν' ἀνοίγῃ ἄλλοτε ἀπὸ τὰς ἕξ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του!

Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ σὰς ἀφήσω. Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον δὲν θὰ σὰς ἐπισκεφθῶ πολὺ συχνὰ διότι περιστοιχίζομαι ἀπὸ τόσα... νέφη ὅπως δήποτε ὅμως δὲν θὰ παραλείψω νὰ σὰς στείλω μὲ τὰς χειμερινὰς ἀκτίνες μου φιλήματα καὶ θαυπέας. Χαίρετε.

Ἡλιος.

ΜΙΚΡΟΣ ἩΡΩΣ

— Φωτιά, φωτιά!

Ἦτο ἡ φοβερὰ λέξις ἣτις ἀντήχησε δυνατὰ εἰς τὴν αἰγὴν τῆς νυκτὸς παροτρύνουσα τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον ἐξώμαξ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐμπροσθεν ὑψηλῆς οἰκίας παραδεδομένης εἰς τὰς φλογας.

— Ἄς εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸν τού-
λάχιστον διότι δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἐκεῖ,
ἔλεγε κάποιος πρὸς ἕτερον ἐκ τοῦ πλῆ-
θους· ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τελειώσωσι
τὴν συνομιλίαν των καὶ σωὴ ἠκούσθη:

— Τὸ παιδί μου, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ,
τὸ παιδί μου ἐλητημονήθη ἐκεῖ! ναὶ εἰδεί-
κνυε πτωχὴ μητέρα ἐν παράθυρον ἐπὶ
τῆς τρίτης ὀροφῆς.

— Σώσατέ το, κύριοι, καὶ πληρώνω
τὴν ζωὴν μου διὰ τὴν σωτηρίαν του.

Οὐδεὶς ἐκινήθη· ὅλοι ἐγνώριζον πολὺ
καλὰ ὅτι ἦτο πλέον ἀργὰ ἄλλως πᾶσα
προσπάθεια τοιαύτη θὰ ἦτο καιροπολὺ ἐπι-
κίνδυνος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παιδίον
τὶ ὄρμησεν ἐκ τοῦ πλῆθους καὶ ἐστάθη
ἐμπροσθεν τῆς γυναικὸς:

— Ἐγώ, θὰ προσπαθῶ νὰ τὸ σώσω!

Τὸ παιδίον τοῦτο ἦτο μικρὸς Ἰταλὸς
ἐπαίτης, ἀνευ γονέων καὶ συγγενῶν, πτω-
χὸν καὶ ἀσήμαντον μέρος τῆς ἀνηπό-
τητος. Ποία ὅμως εὐγένεια ψυχῆς, ποία
ἀνδρεία ὑπῆρχεν εἰς τὰ στήθη του! Δὲν
εἶχε κανένα εἰς τὸν κόσμον καὶ διὰ τοῦτο
οὐδεὶς προσεπάθησε νὰ τὸ ἐμποδίσῃ ἀπὸ
τὸ σωτήριον ἔργον του.

Ἐφερον ἀμέσως μίαν κλίμακα καὶ ὁ

μικρὸς ἦρωσ ἀνερριγῆθη ὡς γαλῆ. Φθά-
νει εἰς τὸ φλεγόμενον παράθυρον καὶ ὀρ-
μᾶ ἐντὸς τοῦ καιομένου δωματίου μετ' ὀ-
λίγον δὲ ἐπαναφαίνεται ἐν μέσῳ τοῦ κα-
πνοῦ κρατῶν λειπόθυμον ξανθὸν κοράσιον.
Ὁ μικρὸς Ἰταλὸς καταβαίνει μετὰ προ-
σοχῆς τὴν κλίμακα καὶ φθάνει εἰς τὸ ἑ-
δαφος σώος.

— Ἐσώθησαν, ἐσώθησαν, ἐκραύγασαν
πάντες ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τοῦ ἦρωος.
Δὲν εἶχεν ὅμως τελειώσῃ ἀκόμη ἡ
πρῶτη ζητωκραυγὴ, δὲν εἶχε προφθάσῃ ἡ
πτωχὴ μητέρα νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν σωτή-
ρα τοῦ τέκνου της, ὅταν τὸ φλεγόμενον
παράθυρόρρυλλον κατέπεσε μετὰ πατάγου
καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν μι-
κρὸν ἦρωα!

Ἐν — ὦχ! πικρὸν ἠκούσθη μόνον
καὶ τὸ εὐγενὲς παιδίον, ὁ μικρὸς ἦρωσ ἔ-
πεσεν νεκρὸς!

Τὸ ἔθαψαν μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ
ἀπείρων τιμῶν εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν
ἡρώων. Δὲν εἶχε μητέρα νὰ τὸ κλαύσῃ,
δὲν ἄφηνε κανένα ὀπίσω διὰ νὰ τὸ λυπη-
θῇ. Διὰ τοῦτο κατήρχετο εὐχαριστημένον
εἰς τὸν τάφον του, εἰς τὸ χιμογέλω δὲ
τὸ ὁποῖον ἐπλανᾶτο εἰς τὰ κιτρινωμένα
χεῖλη του ἐνόμιζέ τις ὅτι ἀνεγίνωσκε:

— «Τὶ ὑψηλὸν εἶνε νὰ θυσιάζῃ κανεὶς
τὴν ζωὴν του διὰ νὰ σώσῃ εὐγενῆ καὶ ἀ-
θῶν ὑπαρξιν!»

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Ἐμμ. Φ. Κ.

Ο ΝΕΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ

ΔΙ' ΕΝ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΝ

Ὁ Πέτρος Ρουστάν, μικρὸς καμπούρης, ἐπώλει ἄνθη τὰ ὅποια τῷ παρῆναι δὲν ἡ θεία του μία σκληρὰ καὶ διεστραμμένη γυναῖκα. Τὴν νὰ κάμῃ ὁ καυμένος ὁ Πέτρος ἦτο ὄρφανός. Μόλις ἐνεθυμείτο τὰς θωπιεῖας τῆς καλῆς μητρὸς του, διότι εἶχεν ἀποθάνει πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' εἶχε ζωήρην ἀκόμη ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς του, γενναίου καὶ τιμίου ἐργάτου, ἐνὸς τῶν πρώτων ἐργατῶν τοῦ μηχανουργείου Ἐρφέλ.

Πῶς ὁ πατὴρ του τὸν ἐθώπευεν ὅταν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἐκ τῶν πρώτων καὶ πόσον ἦτο εὐτυχὴς τότε!

— Θὰ ἰδῆς, μικρὸν μου παιδί, πόσον θὰ κοπιᾶσω νὰ σὲ κάμω νὰ γενῆς καλὸς ἄνθρωπος, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐξακολουθῆς νὰ ἦσαι ἐπιμελὴς καὶ καλός, ἔλεγεν ὁ ἀγαθὸς πατὴρ του.

Καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἤκουε μὲ τὸ ὄχρον του πρόσωπον εὐχαριστημένος καὶ εὐτυχής.

— Θὰ σὲ κάμω εὐγενῆ καὶ μεγάλον ὅπως ἐκείνος ὁ ἐργοστασιαρχὴς μου κ. Ἐρφέλ, ὁ ὅποιος ἐκοπίασε τόσον διὰ νὰ γείνη μέγας.

Μίαν ἡμέραν καθ' ἣν οἱ ἐργάται κατεγίνοντο νὰ θέσουν τὴν στέγην τῆς Ἐκθέσεως, μία κορυγὴ φοβερὰ ἠκούσθη τὴν ὅποιαν ἠκολούθησε θόρυβος πολὺς ἕνας ἐργάτης εἶχε κρημνισθῆ ἀπὸ φοβεροῦ ὕψους!

Ἀπερίσκεπτος, ὡς οἱ πλείστοι τῶν ἐργατῶν, δὲν εἶχεν ὑπολογίσῃ καλῶς τὰ πράγματα. Ἡ γενναία καρδιά του τὸν ἔκαμνε νὰ ἀφήσῃ ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ νὰ μὴ σκεφθῆ πρὸς στιγμήν ὅτι ὅταν τὸ φέρετρόν του θὰ ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν θύραν τῆς οἰκίας του ἡ δυστυχία θὰ εἰσῆρχετο εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ παραθύρου!....

Ἐννοεῖτε βιβλίκως, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι ὁ ἐργάτης ἐκεῖνος ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ μας ἥρωος!

Οὕτω τὸ παιδίον ἐμεινεν ἄνευ βοηθείας· μία θεία του παρουσιάσθη νὰ τὸ προστατεύσῃ καὶ τὸ παρέλαβε μετ' ἑαυτῆς· φιλάργυρος ὅμως καὶ κακὴ, ἐτυράννει σκληρῶς τὸ δυστυχὲς ὄρφανόν. Τὸ ἔσταλλε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ σχολεῖον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ τὸ τρέφῃ, καὶ ὅτι ὀφείλει νὰ ἐργασθῆ διὰ νὰ κερδίῃ τὴν τροφήν του μόνον του!

Τὸ ταλαίπωρον μικρὸν περιφερόμενον ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς τὴν πόλιν ἐκέρδιζεν ἀπὸ τὴν συμπαθητικὴν του φυσιογνωμίαν καὶ ἀπὸ τοὺς γλυκεῖς του τρόπους, οἱ ὅποιοι ἔκαμον τοὺς διαβάτας νὰ τὸ περικυκλώνουν, ἄρκετὰ χρήματα τὰ ὅποια τὸ ἑσπέρας τοῦ ἀφῆρει ἡ κακὴ του θεία. Τοῦ εἶχε τεράσει εἰς τὸν λαιμόν του ἕνα πανεράκι τὸ ὅποιον εἶχε γεμίσει ἄνθη, καὶ τὸ εἶχεν ὑποχρεώσει νὰ φωνάζῃ εἰς τοὺς δρόμους:

— Πάρετε, κύριοι· τὸ ἀγνὸν τριαντάφυλλο, ἡ μυρωδάτη βιολετὰ, δέκα λεπτά!...

Ὁ χειρῶν ἐπληθίσζε καὶ ἡ βροχὴ ἣτις ἀκαύστως ἤρχισε νὰ πίπτῃ ἠαπόδιζε τὸ πτωχὸν νὰ πωλῆ τὰ ἄνθη του, καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάζετο νὰ κοιμᾶται νηπιτικόν!

Πολλάκις ὁ πτωχὸς Πέτρος ἠυχθήθη νὰ ἠκολούθει τὸν πατέρα του εἰς τὸν τάφον, ἀφ' οὗ δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ κερδίῃ τίποτε.

Ἀπὸ ἐνὸς μηνὸς αἱ πόλαι τῆς Ἐκθέσεως τῶν Παρισίων ἦσαν ἀνοικταί. Μία ἰδέα ἐγεννήθη εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Πέτρου. Ἦθελε νὰ ἰδῇ αὐτὴν τὴν θαυμασίαν ἔκθεσιν, ἣτις ὑψούτο ἐκεῖ ἐμπροσθέν του.

Ἦτο μία τραλὴ ἐπιθυμία, μία φαντασιοπληξία, ἡ ὅποια τὸν παρηκολούθει ἀπαύστως....

Δι' ἐν εἰσιτήριον εἶδεν ὄχι βασιλεῖον, ὄχι τὴν νεότητά του, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν του ἀκόμη!...

Ἄλλὰ πῶς νὰ εὔρη μίαν δραχμὴν διὰ ν' ἀγοράσῃ εἰσιτήριον; Ποτὲ ἡ γραῖα φιλάργυρος δὲν θὰ ἐπέτρεπε τοιαύτην σπατάλην, καὶ ὁ Πέτρος ἦτο πολὺ τίμιος πρὸς διὰ νὰ μὴ κλέψῃ αὐτὰ τὰ χρήματά.

Κατόπιν ἡ τιμὴ τῆς εἰσόδου κατῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν τῶν ἐξήκοντα λεπτῶν, καὶ ὁ Πέτρος ἠκολούθη τὴν ἐκπασιὴν αὐτὴν μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος.

— Ἄ! ἂν κατέβαινεν ἀκόμη μερικά λεπτά!

Τέλος ἡ τιμὴ κατεβιάσθη εἰς πενήκοντα λεπτά μόνον, καὶ ὁ Πέτρος ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ περισσώτερον.

Ἡ εἰσπραξίς του ὑπῆρξε τὴν ἡμέραν ἐκείνην λαμπρὰ.

Δεῖλξ, πολὺ δεῖλξ, μὲ ὀρθοκλισίαν χαμηλωμένους ἐκούμβωνε καὶ ἐξεκοθῶνε τὸ φόρεμά του, καὶ τέλος μὲ λέξεις ἐξεστόμισε τὴν ἐπιθυμίαν.

— Ναί, θὰ τὸ κάμω, ἀλλὰ καὶ μόνην φοράν καὶ κατόρθω τόσον πολὺ, ὥστε νὰ τὴν ἐκτακτὸν αὐτὴν δεῖ.

Μὲ χεῖρας ἠνωμένας πάλλουσαν ἀνέμενε τὴν θείαν του.

Ἄλλ' ἡ κακὴ ἐκτύταξε διὰ τοῦ πτωχοῦ ἀπάντησε δι' ὅποιον ἐπλήγωσε καρδιά τοῦ μικροῦ ἀνθρώπου.

— Πρέπει νὰ ἦσαι πολὺ κακὴ, διὰ νὰ μοῦ ζητῆς νὰ διασκεδάσῃς εἰς μέρος τὸ ὅποιον ἔγινε κίτιξ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς σου!

Τοῦτο ἦτο ἀρκετὸν νὰ πλήξῃ βαθύτατα τὴν καρδίαν τοῦ καλοῦ ἐκείνου μικροῦ.

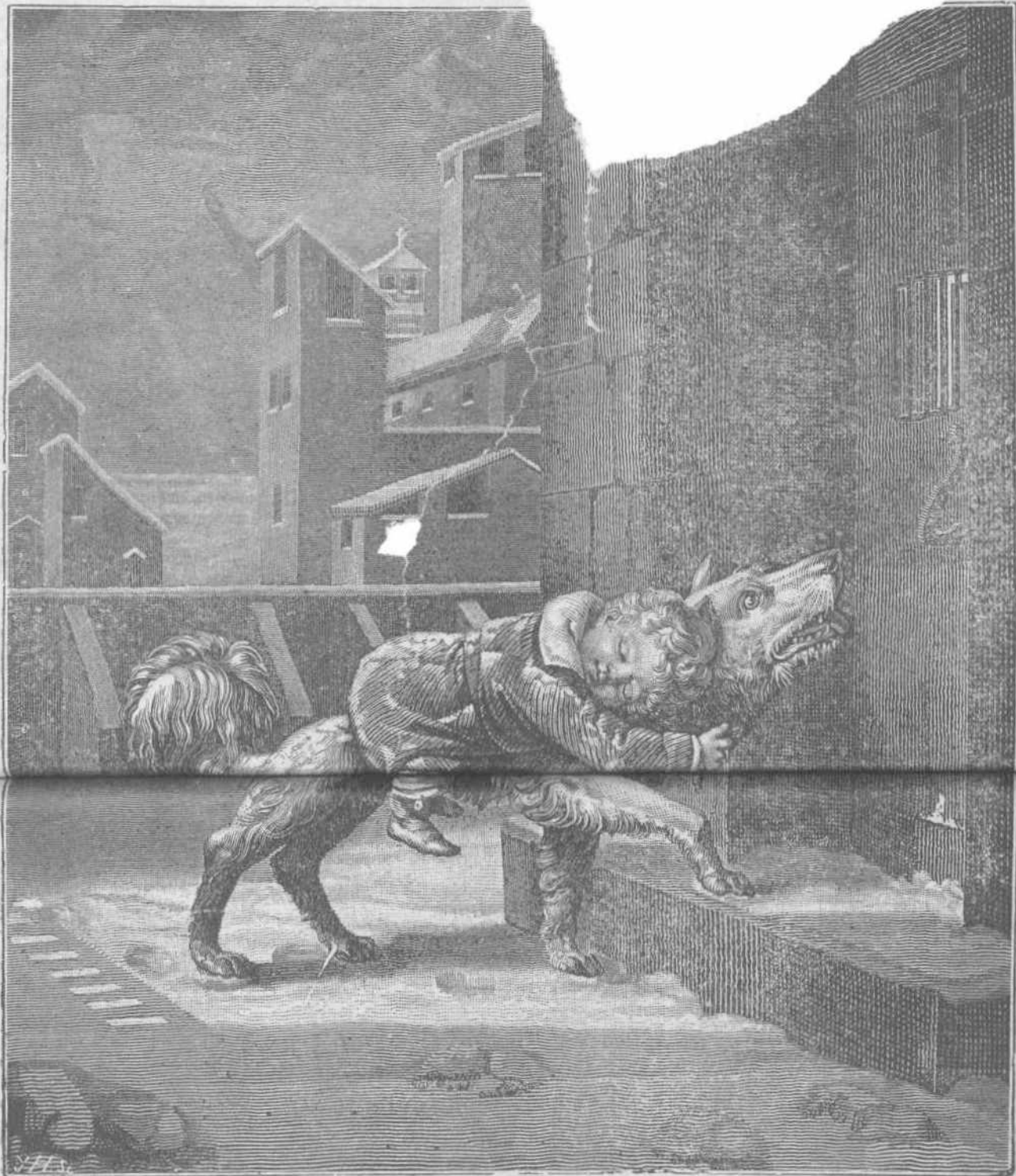
Καὶ ὁ πτωχὸς μάρτυς χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν ἐπῆγε καὶ ἐρρίφθη πνιγμένος εἰς τὰ δάκρυα εἰς τὸ μικρὸν του ἀχυρόστρωμα ὅπου ἀπακοιμήθη ἀπηλπισμένος πλέον καὶ πλέον δυστυχής.

(Κατὰ τὸν Arthur Dourlieu)

(ἔπειτα τὸ τέλος) Βελιώ Κοτσέλοπούλου

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΕΩΝ

Ἐξεπάγισε ὁ Παῦλος σ' τὴν ἀδελή,
 Οὐδὲ βῆμα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κονήσῃ·
 Μὰ ὁ Λέων, τὸ πιστό του τὸ σκυλί
 Τὸν ἀφέντη του μονάχον δὲν θ' ἀφήσῃ.

Καὶ ξαπλώνεται ὁ σκύλος σ' τὸ πλευρὸ
 Τοῦ Παυλάκη ποῦ τὸν πάγωσε τὸ χιόνι
 Καὶ τὸ ἄσπρο του μαλλὶ μὲ τὸν καιρὸ
 Τὸν ἀφέντη του ζεσταίνει, δυναμώνει.

Εἰς τὴ ράχη του πηδᾶ σιγὰ, σιγὰ
 Μὲ ἀγάπη καὶ χαρὰ τὸν ἀγκαλιάζει
 Καὶ ὁ Λέων ὁ καλὸς γοργὰ γοργὰ
 Γιὰ τὸ σπῆτί τους' στὰ τέσσαρα τὸ βάζει.

Κ' ἡ μητέρα, ἀπὸ τὸν πόνο της τρελλή
 Ποῦ δὲν φάνηκε ἀκόμα τὸ παιδί της
 Μὲ λαχτᾶρα τώρα τρέχει καὶ γι' αὐτὴ
 Τὸ παιδάκι της μαζὶ καὶ τὸ σκυλί της

Νίκος

Ο ΝΕΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

(Βιογραφικαὶ σημειώσεις).

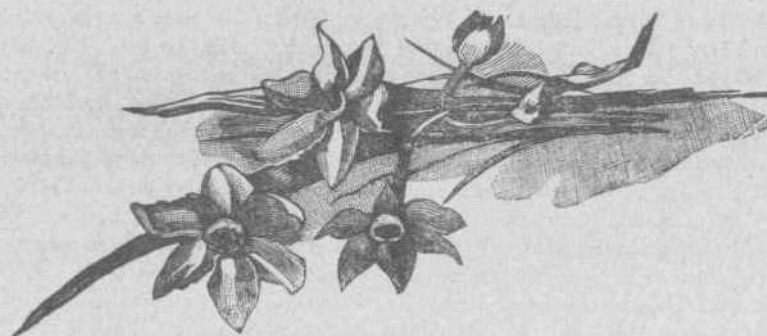
Ὁ Νεὸς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Δουμενὰ τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν κατὰ τὸ ἔτος 1839.

Ὁ πατήρ του, συναισθανόμενος διπλὴν τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς τὸν υἱὸν του καὶ ὡς πατήρ καὶ ὡς ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου, ἐνεπιστεύθη αὐτὸν δωδεκαετῆ τὴν ἡλικίαν πρὸς τὸν ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου Μονῇ θεῶν αὐτοῦ ἱερωμόναχον Δοσίθεον, ὅπως μαθητεύσῃ παρ' αὐτῶ καὶ διακπαιδευθῆ. Μετὰ πενταετῆ μαθητείαν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Σπηλαίου ὁ Προκόπιος μετακλήθη παρὰ τῶ ἐν Νκυπλίῳ θεῶν τοῦ Ἀνδρέα Δημησοῦλω, παρὰ τῶ ὁποῖω διήνυσεν εὐδοκίμως τὰς γυμνασιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς. Ταύτας διεδίδχθησαν καὶ πανεπιστημιακῶς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ. Τὸ δὲ 1867 συστάσει τοῦ ἀοιδίου ἀρχιεπισκόπου Κορινθίας Ἀμφιλόγιου ἐστάλη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Μόσχας ὅπου ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς διευθύνοντας αὐτήν ἢ σεμνότης καὶ χρηστότης τοῦ χαρακτῆρος τοῦ νεοῦ σπουδαστοῦ. Τὰ προσόντα ταῦτα συνετέλεσαν, ὥστε ὁ ἀοιδίμος αυτοκράτωρ Ἀλέξανδρος Β' νὰ παράσχῃ τῷ Προκόπιῳ ὑποτροφίαν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Περαιτῶς εὐδοκίμως τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν Μόσχᾳ, ἀπῆλθεν εἶτα εἰς Γαλλίαν, Ἑλβετίαν καὶ Γερμανίαν πρὸς εὐρυσιν τῶν θεολογικῶν αὐτοῦ σπουδῶν.

Ἐπανελθὼν ἐνταῦθα διωρίσθη τὸ πρῶτον καθηγητὴς τῶν ἱερῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν, διακριθεὶς ἐπὶ διδασκτικῇ. Ὁ ἡμέτερος διευθυντὴς ἐχρημάτισεν μαθητὴς Του. Τότε ἐξέδωκε τὸν ῥῆθον τοῦ ἀνθρώπου, ἀπενεμήθη δ' αὐτῶ ὁ τίτλος Διδάκτορος τῆς Θεολογίας ὡς καὶ τὸ χρυσοῦν παράσημον τοῦ Σωτῆρος.

Τὸ 1883 διωρίσθη τὸ πρῶτον γραμματεὺς παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, συγχρόνως δὲ προσελήθη καὶ ὡς ἰδιαιτερος καθηγητὴς τῶν Βασιλοπαίδων ἐπιδείξας ἄκραν προσοχὴν καὶ λεπτότητα ἦν ἐκτιμῶν ἢ Α. Μ. ἐτίμησεν αὐτὸν πρῶτον διὰ τοῦ ἀργυροῦ καὶ εἶτα προήγαγεν εἰς τὸν χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος, ὃν νῦν ἐπαξίως φέρει. Τῷ 1891 διωρίσθη τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Πατρολογίας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν δογμάτων ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἐκ τῆς περιφανοῦς δὲ ταύτης θέσεως ἐκάλεσεν αὐτὸν ἢ ψῆφος τῆς I Συνόδου καὶ ἢ ἐγκρισὶς τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Βασιλέως εἰς τὸν ἐπίσημον Μητροπολιτικὸν θρόνον Ἀθηνῶν, ὅστις ἐπὶ ἐννέα μῆνας διετέλει ἐν χηρείᾳ. Ὁ Προκόπιος Οἰκονομίδης κατ' ἐπανάληψιν ἐξελέγη κοσμητὴρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, διατελέσας τοιοῦτος καὶ ἐσχάτως πρὶν ἐκλεγῆ ὡς Μητροπολίτης. Ἡ διδασκαλίᾳ του ἐν τῷ ἀνωτάτῳ πανδιδακτηρίῳ ὑπῆρξε καρποφόρος. Ἐργάσθη ἀθερῶς, ἀνευ ἐπιδείξεων, ἄς ὁ χρηστὸς καὶ σεμνὸς χαρακτῆρ αὐτοῦ ἀπέκρουσε πάντοτε.

Τοιοῦτος ὁ Νεὸς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Προκόπιος Οἰκονομίδης ὁ χειροτονηθεὶς ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ κατ' τὴν 17 Ὀκτωβρίου ε. ε. ὃν εἶθε ἢ θεῖα Πρόνοια νὰ καθοδηγήσῃ εἰς τὸ καλὸν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΑΚΚΟΥΔΙ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

Τότε ὁ στρατιώτης στραφεὶς πρὸς τὸν ὑπάσπιστὴν αὐτοῦ τῷ λέγει.

— Ὁ Ἀρχιδαίμων, κύριε ὑπάσπιστά, ἀνῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. Νομίζω ὅτι θὰ ἐπαναληφθῆ ἢ αὐτὴ σκηνή, διὰ τοῦτο ἄς μὴ χάνωμεν τὸν καιρὸν μας μένοντες ἐνταῦθα, δυνάμεθα νὰ περιεργασθῶμεν καὶ ἄλλα μέρη.

— Ὅπως θέλετε στρατιωτὰ μου! προθυμότετος εἰς ὅ, τι διατάξετε.

Καὶ συγχρόνως προχωρήσας βήματα τινὰ ἐκρούσε μίαν θύραν καὶ δαίμων τις παρουσιάσθη ἐνώπιόν του.

— Διατάξετε! τῷ εἶπεν.

— Εἰδοποιήσατε τὸν γενικὸν κλειδοῦχον τοῦ Ἄδου νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ.

— Ἀμέσως, ἀπήντησεν ὁ δαίμων, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπόγειον στοάν του.

Δὲν παρήλθε πολλὴ ὥρα καὶ ἕτερος δαίμων κρατῶν ὄρμαθον κλειδίων ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ στρατιώτου.

— Πρόθυμος, Ἀρχιδαίμων, εἰς τὰς ὑμετέρας διαταγὰς.

— Ὁδηγήσατέ μας ἐν πρώτοις εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν κλεπτῶν.

Ὁ δαίμων κλειδοῦχος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπροχώρησεν, ὁ δὲ στρατιώτης ἠκολούθει μετὰ τοῦ ὑπάσπιστοῦ του. Κατῆλθον κλίμακας τινὰς, διῆλθον ὑπογείους στοὰς ἀμίδρωσας φωτιζόμενας, καὶ τέλος ἐστάθησαν ἐμπροσθεν ἐνὸς σπηλαίου. Σιδηρὰ πύλη ἐφρασε τὴν εἰσοδον.

Ὁ προπορευόμενος δαίμων ἐξήγαγε σημειωματάριον τι, ἐξήτασε τὸν ἀριθμὸν ὅστις εἶχε τεθῆ ἄνωθεν τῆς πύλης καὶ

κατόπιν ρίψας ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ σημειωματάριου του ἐφώνησεν:

— Ἐνδεκα ἀριθμὸς ὑπόγειος στοὰ καταδικασμένων κλεπτῶν καὶ ἐρευνησας ἐν τῷ ὄρμαθῷ τῶν κλειδίων ἀνεῦρεν ἐν, δι' οὗ ἤνοιξε τὴν σιδηρὰν πύλην.

Ἀμέσως εἰς τὴν θύραν εὐρέθησαν παρατεταγμένοι ἐξ δαίμονες, οἵτινες, καθὼς ἐξήγησεν ὁ ὑπάσπιστὴς εἰς τὸν στρατιώτην, ἦσαν, τρόπὸν τινα, οἱ φρουροὶ τῶν καταδίκων κλεπτῶν.

Ὁ στρατιώτης εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου καὶ φρικίσας κατέλαβε τὰ μέλη του.

Εἶδε νέους, γέροντας, παιδιὰ, γυναῖκας, οἵτινες ἐδασκνίζοντο, περιδεδεμένους ἔχοντας τὰς χεῖρας ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν τῶν ἐκρέματο ποτήριον ὕδατος καὶ τεμάχιον ἄρτου, ἀλλὰ διὰ τῶν χειρῶν τῶν, αἵτινες ἦσαν ἀλυσσόμενοι δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ λάβωσι.

— Διατί αὐτὰ κρέμονται τοιοῦτοτρόπως κ. ὑπάσπιστά;

— Διὰ νὰ βασανίζωνται οἱ κατάδικοι.

Αἱ χεῖρες τῶν ἐκεῖνοι, αἱ ὁποῖαι ἐν τῷ ἐπιγίῳ κόσμῳ ἔδωκαν διὰ τῆς κλοπῆς τόσα καλὰ, ἀφαιρέσαντες αὐτὰ παρ' ἄλλων, ἐδῶ ἀδυνατοῦσι νὰ τοῖς προμηθεύσωσιν ὀλίγον νερὸν καὶ ἄρτον! Αἱ χεῖρες διέπραξαν τὸ κακούργημα αἱ χεῖρες βασανίζονται ἤδη, ἀλλὰ μετ' αὐτῶν καὶ ὅλον τὸ σῶμα. Ὑπάρχουσιν ἀκόμη φοβερώτερα βασανιστήρια διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς διαπράξαντας φόνους, ἐμπρησμούς, κτλ. ἀλλὰ περιμείνατε ὀλίγον καὶ θὰ τὰ ἰδῆτε.

Τότε ὁ στρατιώτης στραφεὶς πρὸς τινὰ τῷ λέγει:

— "Ανθρωπε βασανιζόμενε, τί ἔχεις κάμει στὴ ζωὴ σου καὶ ὑποφέρεις ;

— "Ἐκλεψα διὰ τὴν πλουτίωσιν, στρατιωτῶτά μου ! Ἄλλ' ἀπαξ μόνον. Κατεδικάσθη δι' ὀλίγον καιρὸν. "Ανθρωπε, ὅστις θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κόσμον, ἂν ἔχῃ συγγενεῖς, φίλους, ἀδελφούς, ἀπότερφέ τους, ἂν τοὺς ἀγαπᾷς, ἀπὸ τὴν κλοπὴν, συμβούλευσέ τους ὅσον δύνασαι καλλίτερα, νὰ μὴ κλέπτωσι διὰ νὰ μὴ ὑποστῶσιν ἡμέραν τινὰ τὰ αὐτὰ μὲ ἐμὲ βασανιστήρια.

Ἐ στρατιώτης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀπεμακρόνηθ.

— Ὑπάρχουσιν ἐν τῇ αὐτῇ στοᾷ ἄλλα διαμερίσματα διὰ τὰ λοιπὰ κακουργήματα τῶν φονέων, τῶν ἐμπρηστῶν κτλ. εἶπεν ὁ ὑπασπιστής.

— Πολὺ καλὸν, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, ὅλοι οἱ κλέπται, διαφόρων ποσῶν, τὰ αὐτὰ βασανιστήρια ἔχουν ;

— Βεβαίως ὁ νόμος ὅστις μᾶς ἐστάλη ἐξ οὐρανοῦ δὲν διακρίνει τὸν κλέπτην πέντε λεπτῶν, ἐπὶ παραδείγματι, ἀπὸ τὸν κλέπτην μεγάλου τινὸς ποσοῦ. Ἄρκει ὅτι ἡ ἀμαρτία ἔχει διαπραχθῆ εἰς ἀμορτέρας τὰς περιπτώσεις.

— Σωστὸν αὐτὸ ὑπασπιστά μου.

— Εἶνε δὲ ὡς θὰ παρατηρήσητε τὸ μόνον σχεδὸν ἔγκλημα ποῦ ὑποπίπτουν ὅλων τῶν ἡλικιωῶν οἱ ἄνθρωποι.

— Προχωρήσατε εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς στοᾶς διὰ νὰ ἀντιληφθῆτε καλλίτερον στρατιῶτα.

— "Ὅχι, κύριε ὑπασπιστά, μὲ ἀρκοῦν αὐτὰ τὰ ὀπίθ βλέπω. Ἄλλὰ σὰς βεβαίω ὅτι ἂν οἱ ἄνθρωποι ἦτο δυνατὸν νὰ περᾶσαν ὅλοι ἀπὸ δῶ μέσα καὶ νὰ ἴδουν ἰδίως ὁμμασι τί βασανιστήρια ὑφίστανται, καὶ τί ὑποφέρουν ποτὲ δὲν ἦθελον ἐν τῷ κόσμῳ ἀμαρτήσαι.

— Ἐχετε δίκαιον, στρατιῶτά μου, ἀλλὰ

νομίζω ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ ὅποσον σεῖς λέγετε. Ἐν τῷ ἐπιγεῖω κόσμῳ δὲν ὑπάρχουσι πλεῖστα βιβλία διδακτικά, θρησκευτικά, τὰ ὅποια ἀπαγορεύουσιν ὅλα τὰ ἀμαρτήματα, διὰ τὰ ὅποια δύναται μετὰ θάνατον νὰ βασανισθῆ ὁ ἄνθρωπος, ἂν τυχὸν ἤθελεν ἐν τῷ βίῳ του ὑποπέσῃ εἰς κανὲν ἐξ αὐτῶν ; Οἱ γονεῖς δὲν διδάσκουσιν τὰ τέκνα των ; Οἱ διδάσκαλοι ἐν τοῖς σχολείοις, οἱ ἱερεῖς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις δὲν συμβουλεύουσι ; Καὶ τέλος ἅμα μεγαλῶσει ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὸν καλλίτερον του σύμβουλον, τὸ λογικὸν καὶ τὴν συνειδησὴν του ; Βλέπετε καλῶς, ὅτι ἡ θρησκεία προβλέπει ὅλα αὐτὰ τὰ ἀμαρτήματα, καὶ νοθεύει τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς αὐτὰ.

— Ἐχετε δίκαιον ὑπασπιστά μου. Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ στρατιώτης ἐφάνη ὀλίγον σκεπτικός ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ μετώπου του, ἔξιεν ὀλίγον τὴν ρίνα του, καὶ ἐν γένει ἐξετελεῖ κινήσεις ἀνθρώπου θελοντος νὰ ἀναμνησθῆ τὸ παρελθόν. Βεβαίως ὁ στρατιώτης θὰ προσεπάθει νὰ ἀμνησθῆ μήπως καὶ αὐτὸς εἶχε διαπράξει κλοπὴν τινὰ.

— Ἄλλὰ πῶς τὰ ἐνθυμεῖσθε κ. ὑπασπιστά ὅλα αὐτά ;

— Ἴδου, κρατοῦμεν κατάλογον τῶν καλῶν καὶ κακῶν πράξεων, τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν τῷ βίῳ του διαπράττει.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ στρατιώτης ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἰδὼν ἕνα τῶν βασανιζομένων δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήτῃ δυνατὴν φωνήν.

— Μπα ! πῶς ; ἰδῶ καὶ σὺ παλαιέ μου συνάδελφε ;

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ (ἰκολουθεῖ)

Γ. Εὐθύβουλος.

ΣΟΦΑΙ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΙ

- Δὲν ἐγεννήθημεν δι' ἡμᾶς αὐτοὺς ἀλλὰ διὰ τὴν πατρίδα.
- Σκέπτου τὸ καλόν, λέγε τὸ καλόν, πράττει τὸ καλόν.
- Θεώρει τὴν ἀνάπαυσιν ὡς μέσον δι' οὗ θ' ἀποκτήσης νέας δυνάμεις πρὸς νέαν ἐργασίαν.
- Φρόντισον νὰ ἔχῃς νοῦν ὑγιᾶ εἰς ὑγιᾶ σώμα.
- Ἡ σκωρία φθείρει τὸν σίδηρον καὶ ὁ φθόνος τὸν φθονερὸν.
- Ἐν καλὸν βιβλίον εἶναι ὁ καλλίτερος φίλος.
- Ἡ μεγαλειτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς εὐτυχίας εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος.

ΡΩΣΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐ στρατιώτης καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Ἐ κόμης Τίξενχάουζεν, γαμβρὸς τοῦ Κουτούζωφ, ἐπληρώθη θανασίμως εἰς τὴν μάχην τῆς Αὐστερλίτης. Ἦτο πολὺ γενναῖος καὶ ἐξετίθετο εἰς τὰ μᾶλλον ἐπικίνδυνα μέρη· μία σφαῖρα τῷ ἐτρώπησε τὸ στήθος.

Ἐτε ὁ Κουτούζωφ μαθὼν τὸ λυπηρὸν αὐτὸ συμβάν δὲν ἐξέφρασε ποσῶς τὴν θλίψιν του, τοῦναντίον μάλιστα ἐφαίνετο ἐντελῶς ἡσυχος καὶ μετ' ἐκτάκτου ψυχραιμίας ἐξηκολούθησε νὰ δίδῃ διαταγὰς καθ' ὅλην τὴν μάχην. Τὴν ἐπαύριον ὅμως τὸ ἐπιτελεῖόν του εὗρεν αὐτὸν βυθισμένον εἰς ἀνέκφραστον λύπην· τὰ δάκρυα περιέερσον τὰς παρειὰς του καὶ ὠλόλυζεν ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ νεαροῦ γαμβροῦ του.

Ἐ στρατιώτης τῆς χθὲς ἦτο σήμερον μόνον ἄνθρωπος !

Ἐ ὑπογραφή τοῦ Ποτέμκιν.

Ἐ Ρῶσσοσ στρατάρχης Ποτέμκιν πολυλάκις προσεβάλλετο ἀπὸ ὑποχονδρίων ἐνεκα τῆς ὁποίας ἔμενε μόνος ἐπὶ κλήρους ἡμέρας ἐν πλήρει ἀδρανείᾳ μὴ δεχόμενος οὐδέν.

Μίαν φορὰν, ὅτε εὗρισεν τὴν κατάστασιν, πολλὰ φροντίσεν νὰ ρεῦθησαν χρήματα πρὸς τὸν ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἀποπέσει ὅπως τῷ τὰ παροῦσα.

Νεαρός τις ὑπὸ τὸν Κουτούζωφ, μαθὼν τὴν κατάστασιν, προσεφέρθη καὶ εἶπε τὸν λόγον.

Ἐ Ποτέμκιν γησε μετὰ θῆρας ἔλαβε τὸν νεαρόν· ἔπειτα νὰ εἶπῃ λέξαι τὸ ἄλλο.

Ἐ Πιε

εἰς τὸν ἀντιθάλαμον μὲ πρόσωπον θριαμβευτικόν.

— « Ὑπέγραψε ! » λέγει.

Ἐ πάντες διευθύνοντι πρὸς αὐτὸν καὶ παρατηροῦσιν, ὅτι πράγματι ὅλα τὰ ἔγγραφα ἦσαν ὑπογεγραμμένα.

Εὐγε, εὐγε Πιετούσκφ !

Ἐ ἀλλὰ κάποιος παρατηρήσας προσεκτικώτερον τὴν ὑπογραφήν :

— « Τ' εἶν' αὐτά ; » λέγει.

Ἐ ὅλα τὰ ἔγγραφα, ἀντὶ νὰ ἦναι ὑπογεγραμμένα : π ρ ί γ κ η ψ Π ο τ έ μ κ ι ν, ἔφερον τὴν ὑπογραφήν : Π ι ε τ ο υ σ κ ω φ, Π ι ε τ ο υ σ κ ω φ...

[Κατὰ τὸ Ρωσικόν]

Γ. Η. Χρυσανθόπουλος

Εὐφυῆς ἱερέυς.

Ἐ φημέριός τις μικροῦ χωρίου τῆς Ἰλίας ἐπέστρεφεν ἐκ Φλωρεντίας χωρίον του ἔστ...

Με

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Σημειώσεις περί αγώνων παρ' ἀρχαίους
Περί πυγμαχίας ἰδίᾳ

- * Ὁ ἀγὼν κατέπαυεν ὅταν ὁ ἕτερος τῶν ἀγωνιζομένων εἶτε ἐκ τοῦ καματοῦ εἶτε δι' ἧς ἔλαβε πληγὰς, ἤναγκάζετο νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἤττήθη, ὑψῶν τὴν χεῖρα.
- * Τὴν πυγμαχίαν ἐθεώρουν οἱ ἀρχαῖοι ὡς ὠφέλιμον καὶ θεραπευτικὸν γυμνασμά τὸ περιεργον δὲ εἶναι ὅτι τῆς γυνῆς αὐτῆς ἦτο καὶ ὁ διάσημος ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἱκτρός Ἀρεταῖος.
- * Εἰς τὴν πυγμαχίαν διεπρέπον πρό πάντων οἱ Σάμιοι, ἐν Σπάρτῃ ὅμως ἡ πυγμαχία περιεφρονεῖτο.
- * Πικτὰς διασημοὺς ἀναφέρει πλείστους ὄσους ὁ Πausanias. Εἰς τὰς περιωθειῶν τοῦ Πινδάρου ὠδὰς εὐρίσκομεν νικητὰς εἰς τὴν πυγμαχίαν Διαγόραν τὸν Ρόδιον καὶ τὸν Ἀγησιδάμαντα Λοκρὸν Ἐπιζεφύριον.

Περί Παγκρατίου ἰδίᾳ

- * Τὸ παγκράτιον ἦτο ἀγὼν σύνθετος ἐκ πάλης καὶ πυγμαχίας ἄλλ' ἀνευ ἱμάντων.
- * Ὁ Ὀμηρος οὐδαμῶς ἀναφέρει τὸ ἀγώνισμα τοῦτο καὶ τοι ἐμβολογεῖτο ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐνίκησε παγκράτιον καὶ ὁ Θησεύς διὰ παγκρατίου κατέβαλε τὸν Μινώτα.

Ὅμοιως κατὰ
πιάδα

- * Ὁ Πολυδάμας εἰς τῶν διασημῶν παγκρατιαστῶν συναντήσας ποτὲ ἄοπλος ἐν Ὀλύμπῳ λέοντα ἐφρόνευσεν αὐτόν.
- * Ὁ αὐτός εἰσελθὼν ποτὲ εἰς ἀγέλην βοῶν συνέλαθεν ἐκ τῶν ὀπισθίων ποδῶν μείγιστον καὶ ἀγριώτατον ταῦρον καὶ διεμέλισεν αὐτόν.
- * Ἄλλοτε ἐσταμάτησε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἄρουα ἀπὸ ρυτῆρος πρέχον.
- * Τὸ τέλος τοῦ Πολυδάμαντος ὑπῆρξεν τραγικόν. Διότι εἰσελθὼν ποτε μετὰ τινῶν φίλων του εἰς σπήλαιον ἠσθάνθη κατολισθίονουσιν τὴν κορυφὴν τοῦ σπηλαίου, θελήσας δὲ νὰ ὑποβαστάσῃ αὐτὴν διὰ τῶν χειρῶν του κατεπλακώθη ὑπὸ τοῦ καταπεσόντος βράχου, ἀπὸ πρῶτων ἔδωκε καιρὸν εἰς τοὺς φίλους του νὰ ἐξέλθωσιν περίτρομοι τοῦ σπηλαίου.
- * Διάσημος παγκρατιαστὴς ὑπῆρξε κατὰ τὸν Pausanias καὶ Θεαγένης ὁ Τιμοσθένους Θάσιος.
- * Τὸ ἕνατον ἀγὼν ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁ Θεαγένης ἐκόμισεν ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν οἰκίαν του γαλοῦν ἄγαλμα ἀποσπασίας αὐτοῦ τῆς βίσεως του κρυφίως.
- * Ὁ Θεαγένης ἔλαθεν εἰς διαφόρους ἀγῶνας 1400 στεφάνους!
- * Περίφημος ἐπίσης παγκρατιαστὴς ἀναφέρεται ὁ Σικυώνιος Σώστρατος ὅστις ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ἐκαλεῖτο ἀκροχεράτης.
- * Ὁ Πίνδαρος εἰς τὰς ὠδὰς του ἐξυμνεῖ τοὺς παγκρατιαστὰς Στρεψιάδην τὸν Θεβαῖον, Τιμόδημον τὸν Ἀθηναῖον, Ἀριστοκλείδην, Κλεάνδρον, Φυλακίδην Διολέαν καὶ Πυθέα Αἰγινήτην παῖδα τοῦ Πυθέου οὗτος νικήσαντα εἰς ἀγῶνα παιδῶν

ἀγορίας σημειοῦμεν καὶ ὁ
τα ἐπὶ ἀνδριάντων, νικη-

Ὁ Ὀλυμπιονίκης οὐ
ξ, εἰχέ ποτε ρίνα,
καὶ βλεφαρίδας.

ἡμάντος τοῦ Σρα-
σης νὰ ἐγκατο-
Μὰ τὸν Δία,

κεφαλή σου
ἄ' ὅμως δύ-
χωρὶς νὰ ἔ-
αβην, διότι
ον διὰ νέα

ΠΝΕΥΜΑ ΜΙΚΡΩΝ

— Γιώργο, λέγει ἡ μαμὰ, εἰπέ μου πῶς διακρίνεις τὴν γρηῃ κόττα ἀπὸ τὸ κοτόπουλο;

— Νά, ἀπὸ τὰ δόντια
— Ἐλα, ἄφησε τ' ἄστειλα· ἡ κόττα δὲν ἔχει δόντια.

— Δὲν ἔχει ἐκείνη μὰ ἔγω εἰγὼ μαμὰ, ἀπαντᾷ θριαυθευτικῶς ὁ Γιώργος.
'Ἐστάλη ὑπὸ «Harper».

Διδ. Μὰ κάθε μέρα θὰ μοῦ ἔρχεσαι εἰς τὰς 8 1/2 Κουφιοκεφαλῆ;

Κουφ. Μὰ δὲν μοῦ εἶπες ἀσκαλε, ὅτι τὸ πρᾶγμα τὸ ὅποιον γίνεται μὲ βίαν δὲν εἶναι σωστό; Ἀ' δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἔρχομαι χωρὶς νὰ βιαζῶμαι καθ' ἑαυτοῦ!

'Ἐστάλη ὑπὸ «δικαίου Ἀριστείδου»
— Ὁ Κώστας περικατῶν μὲ τὸν μικρὸν

Μανώλην εἰς τὴν πλατεῖαν ἐνώ παινίζει ἡ μουσική, τὸν ἐρωτᾷ διατὶ παίζουσι ὅλα τὰ ὄργανα ἑαυτοῦ;

Καὶ ὁ Μανώλης:
— Νά, παίζουσι μαζὶ ὁ ἄ διὰ νὰ τελειώσουν μίαν ὄραν πρῶτῆ τερα.

'Ἐστάλη ὑπὸ «Γ. Καραϊῶ».

'Ὁ Γιώργος ἀναγινώσκει:
— «Ὁ Ἰωάννης ὀλιθώσας ἔπεισεν ἀπὸ τῆς κλ(μακος) ...

'Ὁ Διδάσκαλος:
— Λοιπόν, τὸ Ἰωάννης, Γιώργο, ποῖας πρῶσεως εἶναι;

Καὶ ὁ μαθητῆς:
— Εἶναι πρῶσεως φοβερᾶς ἀσκαλε, γιὰτὶ ἡ σκάλα ἔχει 15 σκαλοπατία.

'Ἐστάλη ὑπὸ «Ἀγγράμπελης».

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἄϊνιγμα 51.
Εἶμαι νῆσος τῶν Σποράδων
'Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς
Βασίλεα θ' ἀπαντήσῃς.

«Ἀραπάκος»
Ἄϊνιγμα 52.
Καὶ τετραπόδου καὶ πτηνοῦ
Τὴν φύσιν ἄρα ἔχω
Οὐδ' εἰς τὸ σκότος τὸ πολὺ
Οὐδ' εἰς τὸ φῶς ἀντέγω.

«Ἄλιος τοῦ Ζαππείου».
'Ἀπροσδόκητον 53.
Χίλια πρόβατα χωρεῖ
Μ' ἀρν.οῦ ποδαρὶ δὲν χωρεῖ.

«Ἄθος τοῦ Μαίου».
Ἄϊνιγμα 54.
Εἶμαι τί μέγα, ὑψηλὸν
Θεσπέσιον, ὠραῖον

'Ἀκέραιον, ἐλάττωμα
'Ἀποστροφὴν ἐμπέου.
«Εὐμόλιος».

Ἄϊνιγμα 55.
Πρόθεσις ὑπάρχω φίλε
'Ἄν μὲ ἀναγραμματίσῃς
Τότε ὄργανον θὰ γείνω
'Ἀλλὰ ποῖον; Ὅθι μὲ λύσῃς;

«Φθινοπωρινὴ βροχή».

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 10ῳ φύλλῳ δημοσιευθεῖσων ἀσκήσεων πνεύματος.

46) Ἡρι-Δανός = Ἡοιδανός. — 47) Ἡ ὀπή. — 48) Ἡ Ἀγγινάρα. — 49) Ἐν κόποις καὶ μόχθοις τὰ καλά κτῶνται. — 50) σταφυλὴ = σταφυλὴ.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

'Ἀπὸ τοῦ νέου ἔτου 1897 ἐκτός τῶν νέων μεταρρυθμίσεων τὰς ὁποίας εἰς τὸ ἐπίμενον τεῦχος θ' ἀνγγεῖλη ἡ Διεύθυνσις, θὰ δημοσιεύωνται καὶ κατὰ τριμηνίαν τὰ ὄνόματα τῶν ἀριστευόντων εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους συνδρομητῶν ἡμῶν. Πρὸς τοῦτο ἡ Διεύθυνσις θὰ ἔλθῃ εἰς συνενόησιν μετὰ τῶν κ. κ. ἐλληνοδιδασκάλων καὶ δημοδιδασκάλων τοῦ κράτους.

— Ἀριθμητικὰ προβλήματα τοῦ κ. Πανγ. Κονούλη καθηγητοῦ τοῦ ἐν Ἀθῆναις Διδασκαλείου καὶ Ἀρσακείου ἐγκεκριμένα κατὰ τὸν νόμον πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλλην. σχολείων ἐξεδόθησαν καὶ πωλοῦνται παρ' ἡμῖν ἀντὶ δραχμῆς.

— Στοιχειώδεις γνώσεις φυσικῆς πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν σχολείων τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως τιμῶνται δραχμῆς.

Εἰς τοὺς κ. κ. δημοδιδασκάλους 'Αλέξ. Μουμούρη και Ι. Φιλίππιδην μετ' ἐνδιαφέροντος ἐξόχου ἐργασθέντας πρὸς εὐρύτεραν διάδοσιν τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου» ἡ Διεύθυνσις ἐκφράζει και ἐντεῦθεν θερμὰ εὐχαριστήρια.

Ἐὰν ἐξακολουθῆς νὰ γράφῃς τόσον πυκνὰ και κακογραμμένα τὰ γραμματάκια σου φίλτοτε Δίκαιε Ἄδιστεῖδη δὲν θὰ δυνῆθῃ νὰ δημοσιεύσω τίποτε ἐξ ὧσων θὰ μοι ἀποστέλῃς. Εἶναι τόσον δυσανάγνωστα.

«Τὸ Παιδικὸν φύλλον» μᾶς ἐτρέλανε μὲ τὰ ωραῖά του διηγήματα, μοι γράφει τὸ προσφιλὲς Ἄρθος τοῦ Ἀωτοῦ. Ὁ πατὴρ μου μοι λέγει ὅτι τὸ περιοδικὸν τοῦτο κρεπτε και θ' ἔλῃ τὴν ζωὴν μου νὰ εἶναι ἡ καλλιτέρα φιλολογικὴ τροφή δι' ἐμέ. Καὶ θὰ εἶναι! » Σ' εὐχαριστῶ ἀγαπητόν μοι Ἄρθος τοῦ Ἀωτοῦ ὡς και τὸν πατέρα σου διὰ τὰς εὐμενεῖς κρίσεις του και σὲ παρακαλῶ νὰ μοι γράφῃς. Τὰ αἰνίγματα σου θὰ δημοσιευθῶσι μὲ τὴν σειράν των.

Ἡ καλλιτέρα λύσις εἶναι αὐτὴ τὴν ὁποῖαν προτείνεις Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ' νὰ παραιτηθῆς δηλ. τῆς συνδρομῆς, διότι τὸ πρᾶγμα ἔρθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Κατὰ στατιστικὴν τὴν ὁποῖαν ἔκμα μέχρι τοῦδε σοὶ ἀπέστειλα δις τὸ α'. β'. και γ'. φυλλάδιον, τρίς τὸ δ'. και ε'. δις τὸ γ'. ζ'. και η'. και τρίς τὸ ι'. Εἰς τὸ τελευταῖον μάλιστα φυλλάδιον ἐνῶ σοὶ ἔγραφον εἰς τὰ ἀντὶ ἐπιστολῶν περὶ τούτου και σοὶ τὸ ἀπέστειλα ἐκ τρίτου τὸ φύλλον, παρὰ προσδοκίαν λαμβάνω ἄλλο γράμμα σου διὰ τοῦ ὁποῖου μοι παραπονεῖσαι πάλιν ὅτι δὲν τὸ ἔλαβες!!! Τί νὰ υπεθέσω ὅτι δὲν εἶναι ἀκριβῆς ἡ διεύθυνσις σου; Ἀλλὰ τότε πῶς λαμβάνεις τὸ ἐκ τρίτου ἀποστέλλόμενον! Ἄλλο συμβαίνει εἶσαι ἀπρόσεκτος, ξεσχίζεις φαίνεται τὸ φύλλον σου και ζητεῖς ἄλλο ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου ἰσχυρίζόμενος ὅτι δὲν σοὶ ἐστάλη φύλλον ἐνῶ διὰ σὲ ἰδιαιτέρως, ἀπελπισθεὶς ἀπὸ τὰ ἀλεπαλληλα παράπονά σου, ρίπτω μόνος τὸ φύλλον εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἀλλὰ τίποτε, τίποτε· σὺ ἐξακολουθεῖς τὴν αὐτὴν τακτικὴν. Τώρα εἶμαι βέβαιος και σοὶ τὸ προλέγω, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἔχω ἄλλο γράμμα σου μὲ ἀπειλάς διότι δὲν ἔλαβες δῆθεν τὸ φύλλον τοῦ

Τύποις «ΝΕΩΝ ἸΣΘΩΝ»,

Νοεμβρίου!! και κατόπιν θὰ γείνουν τὰ αὐτὰ και διὰ τὸν Δέβριον και οὕτω καθ' ἑξῆς!! Τοιαύτη ὑποστήριξις ἄς λείπῃ φίλε Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ'.

Εἰς τὴν Μαγευμένην Ἀκρογιαλιῶν ἡ ὁποία μοι προσφέρει τὰς προσήσεις της, τὴν Φθινοπωρινὴν βροχὴν ἡ ὁποία μὲ ἀναγιώσκει δεκάκις, τὸ Κίτρινον φύλλον τὸ ὁποῖον ἀνέρωσεν ἀπὸ τὴν μακρὰν ἀσθενεῖάν του και ἔσπευσε νὰ μοι γράψῃ ἀέσωσ, τὴν κιτλὴν μου Παρθεγοπὴν ἡ ὁποία μοι γράφει ὅτι μὲ λατρεύει, τὴν Μικροῦλα Τρα-la-là ἡ ὁποία οὐδέποτε μ' ἐλησμόνησεν στέλλω πολλά φιλήματα.

Ρίψατε ἔλαι σήμερον ἐν βλέμμα προσηκτικόν εἰς τὸ δημοσιευόμενον κατὰ συνέχειαν διήγημα «Μέσα ἰς τὸ σκκοῦλι μου και γράψτε μοι ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῆ καταλληλότερον διήγημα διὰ τοὺς μικροὺς μου φίλους. Οἱ γονεῖς και πολλοὶ τῶν διδασκάλων τῶν μικρῶν φίλων μου δι' ἀλληπαλλήλων ἐπιστολῶν των ἔσπευσαν νὰ μοι ἐκφράσωσι τὰς εὐχαριστίας των και τὰ συγχαρητήριά των. Καὶ ἐγὼ φίλιτατοι ὑπερήφανοι ἀναγράφω τοῦτο διότι βλέπω ὅσων ἐξετιμήθη ἡ περὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὕλης προσοχὴ μου χέριν και μόνον τῶν ἀγαπητῶν μου συνδρομητῶν.

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ ἴδῃς τὰς νέας μεταρρυθμίσεις και βελτιώσεις τοῦ φύλλου Καναρινάκι τοῦ Κλωθοῦ ὡς και μίαν ἐκπληξὴν τὴν ὁποῖαν ἐτοιμάζω δι' ὄλους τοὺς μικροὺς φίλους μου.

Οἱ φίλιτατοι Πεινός, Ποσειδών, Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς, Ὀρμητικὸς Βορρᾶς, Κόρη τοῦ Ἐγγῶτα, Ἀσπίς τοῦ Ἀχιλλέως, Ἀραπάκος, Κέα-Ἡπειρος, Εὐκόλπος, Ἀθηναῖκος Ἀστήρ, Ὀλυμπος, Κορυθαλός, Ναύσταθμος, Ὀκειανός, Ἀπόλλων, Ἀστήρ, Πηγεῖός, Μικρομέγας, Λεοντόκαρδος Κρῆς και Βράχος τῆς Ντραμπάτοβας τί γίνονται. Ἐχω καιρόν νὰ λίθω γραμματάκια των.

Ἐλαβον φίλιτατε Λεοντόκαρδε Κρῆς τὸ γραμματάκι σου ὡς και τὸ διὰ τὸν διαγωνισμὸν διηγημάτων Σου. Διὰ τὰς εὐχάς σου σ' εὐχαριστῶ.

Εἰς ὅσα γραμματὰ ἀκίχ ἔλαβον μετὰ τὴν 25 Ὀκτωβρίου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ὑπὸ Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ Διηγητῶρον

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Συνιστᾷ τοῦτο διὰ τῆς ἐπ' ἀριθ. 22685 τοῦ 1896 ἐγκυκλίου του

ὡς ὠφελυμώτατον και ἐπιτηδειότατον

μορφωτικὸν μέσον

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 3—Ἐξωτερικῶ γρῆ. 3 1/2—Ρωσσίᾳ ῥ ἀργ. 2

ΑΘΗΝΗΣΙ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΙ ΝΕΑΙ ἸΣΘΑΙ

1896

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Αριθ. πρωτ. 22685

Λιεκπ. 23529

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΕΡΙ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ
ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Πρός

Τους κκ. Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας, Έλλη
νοδιδασκάλους και Δημοδιδασκάλους του
Κράτους.

Έκ των μέχρι τούδε εκτετυπομένων τευχών του υπό την διεύθυν του κ. Ν. Κοτσελοπούλου Δικηγόρου εκδιδόμενου περιοδικού συνάγομεν, ότι ουχί ασυντελής είναι και προς ήθικην των παιδών κατά την άπαλην ήλικίαν διαμόρφωσιν και προς την διανοητικήν αυτών ανάπτυξιν, ή έκδοσις του άριστου τούτου περιοδικού, διότι και ή γλώσσα είναι ήρμοσμένη προς την παιδικήν ανάπτυξιν και αί έννοιαι έκλελεγμένοι επιμελώς και ή οικονομία αυτου έγγυώνται την εύστοχίαν αυτου προς τον σκοπόν.

Συνιστώντες ούν ήμιν τούτο, έντελλόμεθα ήμιν. όπως συντελέσπε εις διάδοσιν του ώφελιμωτάτου τούτου περιοδικού ως έπιτηδειοτάτου μορφωτικού μέσου.

Έν Αθήναις τῆ 29 Νοεμβρίου 1895.

Ο Υπουργός
Δ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Ο Διεκπεραιωτής
Στέφανος Ν. Παρίσης

Πρός τους φίλους Συνδρομητάς

Η Διεύθυνσις επιθυμοῦσα να σας κάμη να διέλθητε εν χαρῇ τας άγιαις ήμέρας της Γεννήσεως του Χριστου και της 1ης του Νέου Έτους 1897 εκδίδει με τρία χρώματα

Πανηγυρικόν χρωματιστόν φύλλον.

Τι θα περιέχη τὸ χρωματιστόν μας φύλλον δει περιγράφεται. Ο καλλιτέχνης μας κ. Γαλάρης ανέλαβε την καλλιτεχνικήν διακόσμησιν του.

ΜΕ ΝΕΟΝ ΧΑΡΤΗΝ και ΝΕΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

θα ιδήτε να προβάλη φουγονικά αληθινά από του νέου έτους το αγαπητόν σας «Παιδικόν φύλλον», το οποίον θα καταστή μοναδικόν εν τῆ Αγατολή.

Η Συνδρομή του προπληρωτέα πάντοτε

διατηρεῖται ή ίδια. 3 δρ. διά τὸ Έσωτερικόν και 9ρ χ. 3 διά τὸ Έξωτερικόν.

ΟΣΤΙΣ ΑΠΟΣΤΕΙΛΕΙ ΠΡΩΤΟΣ τὴν συνδρομήν του Νέου έτους 1897 λαμβάνει ως δῶρον μεγάλην καλλιτεχνικήν εικόνα.

Είς τους ήθροντίζοντας προς έγγραφῆ συνδρομητῶν δωροῦνται τι εν επομένη σελίδι αναγραφόμενα δῶρα. **Θησαυρός όλόκληρος !!!**

Είς ουδένα θαποσταλή τὸ φύλλον άνευ προπληρωμῆς τῆς συνδρομῆς.